

Arrest

nr. 286 850 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, alsook hun meerderjarige kinderen X, X en X, die allen verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 december 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 oktober 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 29 september 2022 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Ze voeren hierbij een ziekte of aandoening aan van de eerste verzoekende partij.

1.2. Op 11 oktober 2022 neemt verweerder een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.09.2022 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

De aanvraag dd. 29.09.2022 bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e en 2e lid. Evenmin stelt betrokkene te zijn vrijgesteld van deze verplichting (art. 9ter, §2, 3° lid). Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen – fax: 02 274 66 11).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat de Raad beschouwt als een enig middel werpen verzoekers op:

- “- Schending van het artikel 9ter Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- Schending van de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.”*

Zij betogen als volgt:

“4.1.2.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken rust tevens de plicht om alle elementen van het dossier in rekening te brengen.

Zoals hieronder uiteengezet zal worden is dit in casu niet gebeurd.

4.2. MOTIEVEN

4.2.1. Aangaande de identiteit van betrokkene

a)

In de weigeringsbeslissing wordt gemotiveerd dat de aanvraag noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen bevat die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven.

Er wordt hierbij verwezen naar het art. 9ter, §2 Vreemdelingenwet.

"§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag."

b)

In het verzoek dat overeenkomstig het art. 9ter van de wet van 15 december 1980 op 29.09.2022 werd ingediend wordt er verwezen naar het paspoort van de verzoeker, die daar het bewijs van heeft voorgelegd.

Het paspoort dat werd toegevoegd is eveneens opgenomen in de inventaris bij het verzoek.

De identiteit van de verzoeker kon dus zonder enige twijfel worden aangenomen aan de hand van zijn paspoort.

c)

Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat het voorgelegde paspoort reeds eerder werd gebruikt in vorige procedures, zonder dat er hier een probleem van werd gemaakt.

Het paspoort is met name al gebruikt in een verzoek dat overeenkomstig het art. 9ter van de wet van 15 december 1980 werd ingediend op datum van 13.09.2012.

(zie het stuk 7)

Dit paspoort is sindsdien steeds gebruikt door verzoeker. Dit blijkt uit het administratief dossier.

Verzoeker beschikt niet over een ander paspoort.

In het kader van de medische regularisaties werd dit paspoort aanvaard. Ook in twee beslissingen van DVZ werd geen gewag gemaakt van het voorleggen van een ongeldig paspoort.

Er kan hierbij worden verwezen naar een beslissing van DVZ dd. 22.01.2018, waarin een verzoek dat overeenkomstig het art. 9ter van de wet van 15 december 1980 werd ingediend ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Aangezien de aanvraag ontvankelijk werd verklaard, blijkt hieruit duidelijk dat er een geldig is dat aanvaard is door DVZ. Er werd verder in de beslissing dd. 22.01.2018 ook niets vermeld over het paspoort.

(zie het stuk 8)

Hetzelfde kan worden gezegd over een beslissing van DVZ dd. 18.02.2019. Ook in deze beslissing werd een verzoek dat overeenkomstig het art. 9ter van de wet van 15 december 1980 werd ingediend ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. In dit geval is er dus ook een geldig paspoort overgemaakt. (zie het stuk 9)

Verzoeker kan zich bijgevolg niet akkoord verklaren met de gratuite bewering dat dat de aanvraag noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen bevat die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven, aangezien eerder ook al het paspoort is voorgelegd dat in het verleden al gebruikt is geweest zonder dat er daar een probleem van werd gemaakt.

4.3. BESLUIT

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 9ter Vw geschonden daar zij stelt dat betrokkene in de aanvraag zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in §2, of dat de aanvraag het bewijs voorzien in §2, derde lid, niet bevat.

Verzoeker heeft zijn paspoort voorgelegd en dit is ook te vinden in de inventaris bij het verzoek overeenkomstig art. 9ter van de wet van 15 december 1980 dat op 29.09.2022 werd ingediend. Er is dus weldegelijk een bewijs van identiteit.

Daarnaast is het zo dat het paspoort dat door verzoeker is voorgelegd reeds in eerdere procedures werd gebruikt. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in die voorgaande procedures geen probleem gemaakt van dit paspoort.

De bestreden beslissing die genomen werd in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient derhalve vernietigd te worden.”

2.2. Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat zij de schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet beogen aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen. Hiertoe volstaat het dat in de bestreden beslissing duidelijk, maar desnoods bondig, wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1999, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596).

2.3. In casu is de bestreden beslissing voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. Zo wordt onder verwijzing naar artikel 9ter, §3, 2° van de Vreemdelingenwet aangegeven dat de verblijfsaanvraag van verzoekers onontvankelijk wordt verklaard omdat de aanvraag geen identiteitsdocument bevat, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven. Tevens geeft eerste verzoeker niet aan van deze verplichting te zijn vrijgesteld, aldus de bestreden beslissing.

Verzoekers maken niet duidelijk waarom deze motieven van de bestreden beslissing hen niet toelaten zich erop te verdedigen.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoekers zelf verwijzen naar de motieven van de bestreden beslissing om er vervolgens inhoudelijke kritiek op leveren.

2.4. Deze inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheids-beginsel

houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.5. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

[...]

§ 2.

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3.

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

[...]

2.6. Hieruit blijkt dus dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de verschillende voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het is ook mogelijk dat verschillende bewijselementen worden voorgelegd die, samen genomen, de constitutieve elementen van identiteit bevatten. In dit laatste geval dient elk bewijselement minstens te voldoen aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4° van deze wetsbepaling. De verplichting om de identiteit aan te tonen vervalt voor de vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indiende dat nog niet definitief is afgewezen of in het kader waarvan sprake is van een toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State.

2.7. Verzoekers betwisten de vaststelling gemaakt door verweerder dat er geen identiteitsbewijs werd voorgelegd. Zij wijzen erop dat in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag wordt verwezen naar het paspoort van eerste verzoeker, dat het werd toegevoegd en dat ernaar wordt verwezen in de inventaris van de stukken die werden gevoegd bij de aanvraag.

2.8. Op basis van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag die zich in het administratief dossier bevindt, stelt de Raad vast dat de bijhorende inventaris inderdaad verwijst naar een paspoort dat als stuk 1 zou zijn gevoegd. Echter stelt de Raad aan de hand van het administratief dossier, samen met verweerder, vast dat weliswaar de stukken 2 tot en met 8 daadwerkelijk bij de aanvraag werden gevoegd maar dat stuk 1, het paspoort, ontbreekt. Door het tegendeel te beweren in hun verzoekschrift, brengen verzoekers verweerders vaststelling dat het identiteitsbewijs van de eerste verzoekende partij ontbreekt, niet aan het wankelen. Het paspoort dat verzoekers als stuk 7 bij huidig verzoekschrift voegen, kan niet tot een andersluidend oordeel leiden. Voor wat betreft dit paspoort kan aan de hand van het administratief dossier enkel worden gesteld, wat verzoekers zelf aangeven in hun verzoekschrift en aantonen met stuk 7 gevoegd hierbij, dat het gehecht was aan de aanvraag die verzoekers afgerond zo'n tien jaar geleden hebben ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, namelijk in september 2012.

2.9. Verzoekers wijzen erop dat zij het paspoort gevoegd als stuk 7 bij het verzoekschrift reeds eerder voorlegden "*zonder dat daar een probleem van werd gemaakt*". Concreet verwijzen zij naar beslissingen die verweerder eerder nam op 22 januari 2018 en 18 februari 2019, waarbij de aanvraag van september 2012 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard zonder dat er iets werd vermeld over het voorgelegde paspoort. Verder benadrukken ze dat de eerste verzoekende partij niet beschikt over een ander paspoort.

2.10. In de bestreden beslissing kan niet worden gelezen dat er problemen zijn met betrekking tot een voorgelegd paspoort. Wel wordt hierin in de eerste plaats vastgesteld dat er geen identiteitsdocument werd voorgelegd, waaraan het voormelde betoog geen afbreuk doet. Uit de redactie van artikel 9ter, §3, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat het bewijs van identiteit moet worden voorgelegd bij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen. Het is een "*documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde*" die – zoals de bestreden beslissing reeds terecht stelt – moet worden vervuld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.351). In artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden gelezen dat deze voorwaarde wordt geacht te zijn vervuld, als er eerder een paspoort werd overgemaakt in het kader van een eerder ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – en dit ongeacht van wanneer deze dateert – en de vreemdeling in kwestie ondertussen niet beschikt over een ander paspoort. Verzoekers hebben dit alleszins ook niet aangehaald in hun aanvraag. Ze betwisten de vaststelling in de bestreden beslissing, "*Evenmin stelt betrokkene te zijn vrijgesteld van deze verplichting (art. 9ter, §2, 3° lid)*" trouwens ook niet, waardoor ze overeind blijft.

2.11. Verzoekers zijn het duidelijk niet eens met de gang van zaken en achten het gratuit dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard om redenen die de bestreden beslissing aangeeft, als er eerder een paspoort werd voorgelegd waarvan geen probleem werd gemaakt, maar deze overtuiging en de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur, kunnen de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Dit alles kan immers niet contra legem spelen. In dit verband volstaat het te verwijzen naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en het gestelde in punt 2.6.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA